

Malene Fenger-Grøndahl • Annemette Bramsen

Kan man spise

Softice

med pinde?

Kan man spise softice med pinde?

© 2011 by Malene Fenger-Grøndahl og Annemette Bramsen
og CDR-Forlag

Tekst: Malene Fenger-Grøndahl

Illustrationer: Annemette Bramsen

Tryk: Petro Ofsetas

ISBN 978-87-7841-491-5

CDR-559

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte fra CDR-Forlag

Skolebakken 11, DK-8000 Aarhus C

Tlf. 8612 3078

cdr@cdr-forlag.dk

www.cdr-forlag.dk

Anna er glad i dag. Det er hun tit. Men i dag er hun særlig glad.
Hun vågner med et stort smil om munden, som om der har været
en engel forbi i nattens løb og tegne en halvmåne hen over hendes
ansigt. Månen er fuld af tænder – undtagen i overmunden, for Anna
har tabt to fortænder. Hun er nemlig en stor pige.

Syv år bliver hun i dag.

Hun bliver vækket af mor og far, der synger fødselsdagssang for hende, og både far og mor følger hende i skole. Anna holder dem begge to i hånden og hopper op og ned imellem dem, uden at de bliver irriterede og siger, at hun skal gå roligt.

Nede i Annas mave hopper fødselsdagsmorgenmaden op og ned. En stor bolle med chokoladeglasur!

Henne i skolen er flaget hejst, og på hendes bord har læreren stillet en flot buket blomster. I første time har de dansk, men i dag får de lov at lægge læsebogen til side. I stedet siger læreren, at alle i klassen skal tegne en tegning til Anna, som de kan give hende i fødselsdagsgave. De skal også skrive deres navn på den.

Anna tegner også en tegning. Hun tegner sig selv og sin mor og sin far. Først sig selv. Med lidt smalle øjne og en stor, glad mund. Så mor. Hun har rødt hår, der krøller lidt. Og en lilla kjole. Fars hår er brunt og lidt gråt. Og oven på hovedet er der en skaldet plet. Den driller mor ham tit med. Anna synes, at den er flot.

Når far har lagt hende i seng om aftenen og går ud af værelset, ser det ud, som om månen står op, synes hun. Det kan hun godt lide. Så tænker hun på, om månen også lyser i Kina.

Anna tænker meget på, hvordan der ser ud i Kina. Anna er nemlig født i Kina. For præcis syv år siden. Eller rettere: for cirka syv år siden. Der er nemlig ingen, der ved præcis, hvornår Anna er født. Undtagen hendes Kina-mor, måske. Men hende kender Anna ikke. Måske var hun meget fattig. Måske var hun syg. Det var nok derfor, hun afleverede Anna på et børnehjem og gik sin vej.

Mor og far har forklaret det mange gange for Anna. Hver gang de fortæller hende historien, tager de et album frem, hvor de har samlet alle de ting, der handler om Anna. Papirerne, som de skulle skrive til det kontor i Danmark, der bestemte, at de måtte hente et barn i Kina. Billetterne fra deres rejse med fly til Kina – og fra turen hjem igen.

Anna synes, at det er sjovt at kigge på billetterne. Fra udrejsen er der kun to. Mors og fars. Der står deres navne på. Fra hjemrejsen er der tre. Mors, fars, Annas.

I albummet er der også et billede af Anna som baby. Med sort strit-hår og smalle, mørke øjne. Hun har tykke kinder, og hendes mund er rund og står lidt åben. Hun kigger lige ind i kameraet, og når Anna kigger på billedet, synes hun slet ikke, at det ligner hende. Det er som at kigge på et andet barn, ikke som at kigge sig i spejlet.

Mor siger altid, at da hun fik det billede, blev hun forelsket med det samme. »Jeg tænkte. *Det er min pige,*« siger mor.

Anna kan godt lide, når mor siger sådan. Hendes stemme bliver helt blød, og hun får tårer i øjnene.

»Jeg græd af glæde den dag. Ligesom da vi endelig fik lov til at møde dig på det kontor i Kina, hvor vi skulle hente dig,« siger mor.

Anna kan ikke huske, om hun nogensinde har grædt af glæde. Måske er det mest noget, voksne gør.

Hun kan heller ikke huske, da mor og far hentede hende på det kontor, hvor børn, der skal have forældre i et andet land, møder deres nye mor og far. Eller den dag, de var med hende ude på børnehjemmet for at sige farvel, og hun græd og var bange, fordi hun troede, at hun skulle tilbage dertil. Men det er næsten, som om hun kan huske det, når mor og far fortæller om det.

Nogle gange tror hun også, at hun kan huske længere tilbage. Helt tilbage til dengang, hendes første mor afleverede hende på børnehjemmet. Men hun var kun tre uger gammel.

En lillebitte baby.

»Du blev afleveret på børnehjemmet, fordi den kvinde, der havde født dig, ikke selv kunne passe dig. Hun vidste, at du ville få mad og en seng at sove i og blive passet godt på børnehjemmet. Hun vidste sikkert også, at mange børn fra børnehjemmet får en ny mor og far i et andet land. Det hedder, at de bliver adopteret. Så får de en ny mor og en ny far, som har mad og penge nok til at tage sig af dem, og som ønsker sig et barn så meget, at de vil tage helt om på den anden side af jorden for at hente deres barn. Det var sådan, vi fik dig.«

